

съ молба профессурата нему да бжде удѣлена. Но виенския кабинетъ, въ своя вѣченъ страхъ прѣдъ всѣки славянски вѣтрецъ, неможеше да се рѣши за осѣществение проекта и го отлагаше отъ година на година. Обаче прѣдъ видъ на блѣскавитѣ прѣдложения, направени Шафарикъ отъ чужди правителства, и виенския кабинетъ осѣщаше, че за Шафарика трѣбва да се направи нѣщо. Но това „нѣщо“ пакъ бѣше мизерно. Шафарикъ бѣше назначенъ за извънрѣденъ кустосъ (!), по послѣ за библиотекаръ при императорската библиотека въ Прага. За славянската катедра при пражския университетъ рѣши се чакъ въ 1848-а година и Шафарикъ бѣ назначенъ профессоръ. Обаче той въ дѣйствителность отъ профессурата никога не се е ползувалъ. Тогава изъ цѣла Европа имаше силно революционно движение, вълнитѣ на което достигнаха и до Прага. Покѣсно, когато бурнитѣ талази утихнаха, Шафарикъ самъ се отказа отъ профессурата, ужъ по болѣсть, спорѣдъ други, за да направи мѣсто за приятеля си Челаковски, тогава профессоръ по Вратиславския университетъ въ Пруссия.

Шафарикъ постоянно съ обикновената си неуморимостъ работеше на литературното поле. Много и неопѣними сж неговитѣ учени трудове и изъ послѣдната епоха на живота му. На първо мѣсто може тукъ да се забѣлежатъ неговитѣ важни изслѣдвания по историята на глаголицата. Както въобще всичкитѣ славянски народи, тѣй и Българитѣ, тѣхната история и языкъ, бѣха прѣдметъ на неговата чрезвичайно остроумна критическа анализа и азъ вѣрвамъ че не би било не умѣстно да се запознаемъ тукъ съ неговитѣ теории и изслѣдвания относительно старата българска история и етимология. Но за такова нѣщо и врѣме и мѣсто нѣма. Шафарикъ първъ хвърли ярка свѣтлина въ тъмнината на най старитѣ врѣмена на Славянитѣ и съ неоторими доказателства възстанови и утвърди тѣхната дрѣвность и автохтонность въ Европа. Той проектираше още много други важни учени прѣдприятія, за жалость не ги е сврѣшилъ или даже не ги е захваналъ, най много заради печалното обстоятелство, че бѣше принуденъ да жертвува врѣме и си хаби силитѣ въ неблагоприятни чисто механически цензорски и библиотекарски работи. Освѣнъ това въ послѣднитѣ му години къмъ усилено тѣлесно страдание се присѣдини и сградание душевно. Той си въобразяваше че е прѣслѣдванъ, синътъ му отровенъ и неговата фамилия въ крайна бѣдность. Хванатъ отъ страшни мозъчни гърчове той единъ день (на 23-й